

ni, pozneje pa, ko so uvideli, da gre za dobro izvedeno organizacijo, so se udali in kupili skoro vso živino, ker se boje, da se bodo cene še bolj dvignile. Živina iz Vavraždina je šla v Avstrijo, Grčijo in v Španijo. Če gre na Hrvaškem, zakaj bi ne šlo v Sloveniji!

Haloze dobijo telefonsko zvezo. Letos še dobijo telefonsko zvezo haloški kraji: Št. Vid pri Ptuj, Podlehnik, Leskovec in Sv. Barbara.

Neznanega utopljenca je naplavila Drača pri Sv. Marku pod Ptujem. Neznanec je star kakih 35 let in je bil oblečen v sivkasto obleko. Truplo je bilo 2—3 dni v vodi.

Elektrika iz Velenja že daje luč Celjanom. Z velenjsko električno silo je Celje zadovoljno, ker je cenejša od falske.

Gasilska župa celjskega sreza je imela v Celju redno letno skupščino. V celjskem in konjiškem srezu je 55 čet, ki so podrejene župi. Vpisanih je 1445 izvršujočih, 689 podpornih, 61 rezervnih in 70 častnih članov. Čete so nastopile lansko leto pri 50 požarih in so rešili gasilci nad pet milijonov dinarjev narodnega premoženja.

Zvišanje potniške prevoznine na naših železnicah se nam obeta s 1. aprilom. Zvišanje bo znašalo 10—14%.

Toča je pobelila Ljubljano 20. februarja ob 17. uri popoldne.

Eden glavnih krivcev marsejskega napada na našega kralja Aleksandra I., bivši podpolkovnik Ivan Perčević, ki je bil v Aixu na južnem Francoskem v odsotnosti obsojen na smrt, se je preselil iz Dunaja v Italijo. Perčević posedla madžarsko državljanstvo.

Žalostna dejstva. Piše kmet izpod Pohorja. Kako se danes kmetu godi, je menda splošno znano. A kako se godi nam hribovskim kmetom, pa ve malokdo. Živina ne stane nič. Les moramo dajati, samo da zaslužimo za sol in za vžigalice. Petroleja in obleke si ne moremo več kupiti. Zita nam priraste navadno toliko, da se čez zimo za silo preživi družina. Pride poletje, s tem je tudi treba hrano kupiti za družino in za delavce. Pride davek, ki se ne zmanjša, a do-

hodki so vedno manjši. To so žalostna dejstva. Z obupom gledamo prihodnosti v oči. Odpomoč nujno potrebna.

Licitacija gramoza. Sreski cestni odbor Maribor razpisuje dražbo gramoza, ki je potreben za vzdrževanje banovinskih cest v okraju, s skrajšanim rokom 15 dni. Vršil se javna ustna licitacija za napravo, dobavo in vožnjo 17.613 kub. metrov gramoza v skupnem znesku Din 1.269.030 za 337.938 km banovinskih cest, 2.426 km železniških dovoznih cest in 54.217 km subvencioniranih cest v območju sreskega cestnega odbora Maribor za proračunsko leto 1936-1937. Licitacija se bo vršila za vsak cestni odsek posebej z zmanjševanjem enotne izklicne cene za 1 kub m in sicer: 1. V torek dne 10. marca 1936, ob 9. uri popoldne, v sejni dvorani sreskega cestnega odbora v Mariboru, Koroška cesta 26 II, za vse cestne odseke v sodnem okraju Maribor. 2. V sredo dne 11. marca t. l., ob 9. uri popoldne, v občinski posvetovalnici v Slov. Bistrici za vse cestne odseke v sodnem okraju Slov. Bistrica. 3. V četrtek dne 12. marca t. l., ob 10. uri popoldne, v dvorani Narodnega doma v Sv. Lenartu v Slov. goricah za vse cestne odseke v sodnem okraju Sv. Lenart v Slov. goricah.

Enodnevni tečaj o rezi v vinogradu se zaradi velikega zanimanja vinogradnikov ponovi v ponedeljek dne 2. marca t. l. na banovski Vinarski in sadjarski šoli v Mariboru. Pouk je teoretičen in praktičen ter traja od 8. do 12. in od 14. do 18. ure.

Dr. M. U. Maksim Sevshek odvarja privatno prakso v št. Ilju v Slov. goricah s 1. marcem 1936 v Občinskem domu.

Nesreče.

Pri padcu s kolesa si je prebil v Mariboru lobanjo upokojeni poštar Belšak. V nezavestnem stanju so ga prepeljali v bolnico, kjer je podlegel poškodb.

Huda nesreča voznika. 18 letni voznik in hlapec Adolf Hovekar iz Počehove pri Mariboru je obležal z nalomljeno hrbtnico in zlomljeno levo nogo pod vozom, na katerem je bil poln sod gnojnice.

Z avtomobilom polomil železniške zatvornice. Dne 21. februarja je pribrzel iz smeri Ptuj proti Mariboru osebni avto.

Na prelazu ptujske ceste preko železniškega tira pred Mariborom šofer ni opazil, da so spuščene zatvornice. Avto je prelomil s polno brzo zatvornice. Ko je bilo vozilo na drugi strani, je švignil mimo brzovlak in za las je ušel šofer smrti.

Zgorelo je gospodarsko poslopje z vsemi poljskimi pridelki posestniku Jožefu Golobu v Vurbergu. Ogenj je izbruhnil krog devete ure zvečer, ko so ljudje že spali.

Huda nesreča neprevidne kuharice. V št. Vidu pri Ptuj je pripravljala župnikova kuharica Katarina Vidovič večerjo. Ker ji ni hotelo goreti, je vzela trilitersko kanglo in polila petrolej po ognju. Plamen je zajel posodo za petrolej in nastala je tako huda eksplozija, da je popokalo več šip in kuharica je bila naenkrat v plamenih. Vsa preplašena je zbežala na cesto, kjer so sosedu na njej udušili ogenj. Reva je dobila po celem telesu tako hude opekline, da so jo prepeljali v ptujsko bolnico v brezupnem stanju.

Vse prste na desni roki je zmečkala sla moreznica posestniku Jakobu Štoru s Tremerja pri Celju.

Prvo potopisno poročilo o negušem cesarstvu v Abesiniji so odkrili v angleškem muzeju v Londonu in je iz leta 1521. Knjižica je tiskana omenjenega leta v portugalski prestolici v Lisabonu. Ta opis je bil povsem neznan in šele pred tedni so zadeli nanj v neki londonski prodaji starin.

Portugaleci so pristali leta 1520 s 24 ladjami na vožnji iz Indije pod admiralom Diegom Lopez v Masavi ob Rdečem morju, ki je tudi danes glavno pristaniško oporišče za italijanski vojni pohod proti Abesincem. Tako je čitati v potopisu iz l. 1521.

Abesinski domačini so bili po omenjenem potopisu začuden, ko so videli na obali povsem

Očetov greh.

»Zaradi tistih dinarjev to ni,« je odgovoril z muko; »toda veseli me ne več. Mar bom za parado ljudem, ki me obirajo in osirajo?«

»Osle, bik! Kdo pa je kriv vsemu? Kdo jim že pol leta sili na jezike? Ti, ti, ti! Jezik sem si že obrusil zate, ko sem te branil; pa vse nič ne pomaga. Smejijo se mi in še za norca me imajo. Pol svoje bajte bi dal, da bi te napravil takšnega, kakršen si bil.«

»Stric, Bog vam povrni!« se je Tevž bridko nasmešnil; »kar najte, da grem svojo pot, morda boste kdaj še veseli!«

S temi besedami se je poslovil in odšel z dolgimi koraki. Mojster Krištof je zavpil za njim:

»Kaj pa de Zvonikova na vse to, he? Ali ti za Marto tudi ni več mar?«

Da, Marta... Pozimi je bil Tevž večkrat pri Zvoniku, toda vedno tako, da je bila družina skupaj in da z Marto samo ni mogel govoriti. Večkrat sta se tudi srečala kje, ali nikoli na samem. Zlato verižico, Tevževo darilo, je imela prvič na velikonočno nedeljo; tedaj je bil tako vesel, da je svoje skrbi napol pozabil. Več ko kdajkoli je mislil zdaj na Marto; toda bolj ko je razprejal misli nanjo, bolj so

postale žalostne. Ni ji mogel razodeti svoje skrivnosti. Ali je s tem ni goljufal? Ali bi ga vzela, če bi izvedela resnico? Ali jo je smel držati za besedo? Mar ni bil dolžan, odreči se ji? — Ne — ne — nikoli! Ako se nji odpove, je vse izgubljeno, ves svet je mrtev zanj, vsa sreča razdejana in pokopana. — Delal bo in garal; potem mu bo menda vendar še ostalo toliko, da jo bo mogel na kaj vzeti. Krivico mora poravnati, do zadnje pare mora dolg poplačati. Sreča in pridne roke pa bodo tudi njemu pomagale. Samo časa, časa je treba! — Tako se je skušal potolažiti. Toda negotovost, ki ga je strašila, ga je silila, da se je jel dekleta izogibati in tudi na dom ji ni več šel.

Tako je prišel Rešnjega Telesa dan. Z vso slovesnostjo se je vršilo sveto opravilo. Tudi strelci so nastopili in še več jih je bilo kakor lani — ko da bi hoteli Dvorniku dokazati, da ga ni treba. Toda Tevževe rezke in odsekane komande le ni bilo; zato so korakali navzkriž in pri salvi so streljali, kakor bi bil orehe sul. Mojster Krištof se je od smeha zvijal in tudi drugi so se rezali.

Po opravilu je ostal Tevž, kakor vsako nedeljo in praznik, še dobre četrte ure v cerkvi, najsi so ga tudi zaradi tega razvpili zlobni jeziki za farizeja. Tedaj je prišla Zvonikova mimo, vsa lepa in dekliška, in ga je pogledala tako čudno, da ni vedel, ali

Smrt posledica padca. Posestnik Alojzij Kamenik s Pake pri Vitanju je padel tako nesrečno navzdol po bregu, da so se mu zmešala čreva in je podlegel posledici padca v celjski bolnici.

Huda nesreča upokojenega železničarja. Na 75 letnega upokojenega železničarja Ferdinanda Uraniča z Vrbovega pri St. Jurju ob j. ž. se je zrušil sklad drv. Starček je dobil pretres možganov in zlomila so mu polena levo roko.

Hrbtenico si je nalomil pri padcu z gospodarskega poslopja 60 letni pri posestniku Jurju Lesjaku v Slivnici pri Celju zaposleni dninar Jakob Jevšnik.

O hudem potresu poročajo iz Japonske. Potresni sunki so trajali 21. februarja nad 9 sekund in so zajeli ozemlje med Kiotom in Osako. Potres je zahteval več človeških žrtev, mnogo hiš je porušeni in vsled potresa nastali požari so uničevali poslopja in imetje prestrašenega prebivalstva po raznih mestih in krajih.

Obžalovanja vredni slučaji.

Ukradena zlata ura. Nekaj jurjev vredno zlato uro je odnesel neznanec iz zaklenjene sobe v Mariboru na Ruški cesti mesarju Jožefu Cafu.

10 kg saharina je zaplenila finančna kontrola kurjaču na tovornem vlaku v Mariboru. Saharin je bil namenjen za Ljubljano.

Vlomljeno je bilo od neznanca v konfekcijsko skladišče tvrdke Pregrad na Aleksandrovi cesti v Mariboru. Vlomilec je odnesel obleke za 5000 Din.

Nedolžna žrtev podivjanosti. V Zabovčih pri Sv. Marku niže Ptuja je prišlo do pretepa. V bližini pretepačev se je nahajal slučajno 25 letni Franc Cvetko iz Zabovcev. Neki nasilnež mu je iz podivjanosti z nožem tako razparal trebuh, da so mu izstopila čreva in so ga prepeljali v najbolj resnem stanju v bolnico v Ptuj.

Napaden in hudo pretepen je bil na cesti v noči Simon Mesarec, posestnikov sin iz Sesterž. Z ročicami hudo poškodovanega so spravili v ptujsko bolnico.

je sočutje ali očitjanje v njenih očeh. Toda okoli vratu se je bleščala njegova verižica in to ga je navdalo z upanjem in s srečo.

Nekaj dni potem je poklical stari Zvonik Marto v kamrico, da sta bila sama. Dolgo ni črnil besede, česal si je košato brado, iznenada pa je vprašal:

»Marta, kako je z Dvornikom?«

»Kakor lani,« je zajecala hči in zardela. »Čakava, da vam bo prav.«

»Ali si zadnje čase kdaj govorila z njim?«

»Ne več od velike noči, in tudi tedaj le nekaj besed mimogrede.«

»Le povej, Marta! Povedala si mu pravi vzrok, zakaj sem si izgovoril dve leti, kajne?«

»Niti z besedico ne, oče — verjemite mi!«

»Kaj je potem tega človeka prijelo?«

»Oče, mislila sem, da je morda vam kdaj pred kom ušla kaka beseda zaradi njegove zapravljenosti. In Tevž jo je izvedel in si jo je tako k srcu vzel.«

»Nikoli nisem kaj takega črnil, to vem gotovo. Ne govorim mnogo in kaj odveč tudi ne.«

»Morda je Tevž sam čutil... Meni se pač tako zdi, da je zaradi nas postal tak, kakršen je.«

Zamišljeno se je pogladil stari zdaj s to, zdaj z drugo roko po čelu. Potem je dejal:

proizvodimo i sve druge gospodarske strojeve, naročito

SIJAČICE

za kukuruz i žito.

OSJEČKA LJEVAONICA ŽELJEZA I TVORNICA STROJEVA D.D. OSIJEK.

Premetenega sleparja so aretirali v Celju. V Celje se je priklatil iz Karlovca 42-letni brezposelni čevljar Dragotin. Hodil je od trgovine do trgovine in od krčme do krčme in ogoljufal 11 podjetij na tale način: Naročil si je blago ali jed ter pijačo. Plačal je z novcem po 20 Din ali z bankovcem po 100 Din. Premeteno je izmaknil večji denar in ugovarjal, da je dobil nazaj samo 25 par mesto 10 Din. Policija je izročila sleparja v zapore celjskega sodišča.

Sirovost voznika. Na cesti med St. Jurjem ob južni žel. in Štorami je pijan voznik povozil 54letnega krošnjarja Martina Domajnča. Povoženemu je zlomilo kolo voza levo nogo.

Z gostije eden v bolnico, drugi v zapor. V Orešju pri Homcu ob Solti je prišlo do prepira med 37letnim Rudolfom Kralj, delavcem v steklarni v Straži pri Rogatcu, in posestnikovim sinom Miklavšičem iz Orešja. Iz prepira se je razvil dejanski spopad, v katerem je zabodel Miklavšič petkrat Kralja in mu celo ranil ledvice. Težko poškodovanega so prepeljali v bolnico v Celje.

Z ročico je zdrobil neznanec lobanjo Jakovu Slatinšku v Ponikvi ob j. ž. Težko poškodovanega so spravili v celjsko bolnico.

Spopad z eksekutorjem. Eksekutor sodišča v Gornjemgradu je prišel k posestni-

ku Francu Žagarju v Čreti pri Rečici ob Savinji, da mu zarubi živino. Domači hlapec Ivan Vedečnik je hotel preprečiti ru-bež. Sodni izterjevalec je potegnil samokres in je oddal na nasilnega hlapca dva strela. Eden je zadell Vedečnika v vrat, a drugi v prsa. Ranjenega so prepeljali v resnem stanju v celjsko bolnico.

Pobegli kaznjene zopet prijet. Na 2 in pol leta zopora je bil obsojen radi tiho-tapstva in trgovanja s kokainom 27letni Rudolf Torkar, bivši trgovski zastopnik, pristojen v Ljubljano. V zaporih ljubljanskega sodišča je že odsedel 20 mesecev in 5 dni, nato je pobegnil 5. avgusta lani. Skrival se je pred roko pravice po raznih krajih, nakar se je zatekel v hribe pri Škofji Loki in je služil pri nekem kmetu 34 dni za hlapca. Kmalu je uvidel, da so mu tla tamkaj prevročja, pa je krenil v gore pri Polhovem gradu. Vsega prezeblega in sestradanega so prijeli te dni v neki šupi v Pušalu orožniki in so ga izročili v škofjeloške zapore.

Redek slučaj — ženska samostojna vlomilka. V Ljubljani v Bohoričevi ulici so zasačili žensko ravno, ko je hotela vlomiti in odnesti v nahrbtniku, do česar bi prišla. Gre za 24letno bivšo služkinjo Alojzijo Soršan. Našli so pri prijeti celo vlomilsko orodje in ugotovili, da ima veliko na vesti in je vlomila že na raznih mestih. Pri vlomih je odnašala vse, kar ji je prišlo pod roko. Na policiji je priznala samo to, kar so ji lahko dokazali z ukradenimi in pri njej najdenimi predmeti.

Izpred sodišča.

Za 300 l ukradenega vina — 2 leti ječe. Mali kazenski senat v Mariboru je obsodil 19. febr. 25 letnega viničarskega sina Vin-ka Kačiča na 2 leti ječe, ker je lansko jesen vlomil v klet Martina Meška v Trgo-višču in ukradel 300 l vina.

Obsojeni pijani nasilneži. Dne 18. t. m. so dajali pred celjskim sodiščem odgovor trije fantje iz občine Bizeljko: 29letni Ivan Premelč, posestniški sin, 24letni An-

»Ne vem, kam bi tega človeka dejal. Po volji mi je in ni mi po volji.«

»Tevž je značajan, oče, to lahko verjamete.«

»Hm, hm. To isto pravijo gospod kaplan. Včeraj so prišli za méno in mi napravili celo pridigo. Pravijo, da nič drugega ni narobe, kakor da je tako sam. Če bi dobil pridno in pametno ženo, bi bilo vse prav.«

Marta je znova zardela in molčala.

»Iznebiti se le ne morem svojih misli,« je rekel stari počasi. »Če je človek danes tak, jutri drugačen, ni prava z njim. Lakomnost je huda reč; včasih pride pozno, pa tem huje.«

»Tevž ni lakomen — nikakor ne, oče.«

»Vsa fara ve tako povedati.«

»Ker se jim ne pusti tako kakor oče. Meni zaupa, jaz ga bom že spravila na pravo pot.«

»Ti — ti si še premalo izkušena in ne poznaš sveta. — Ako prime koga strast po denarju, ga nič na svetu ne spravi na pravo pot, najmanj še žena. Po poroki se taka reč še pohujša. — Marta, smilila bi se mi, če bi bila nesrečna.«

»Srečna bom, oče, gotovo bom srečna.«

Nekaj časa je pomolčal, potem je vprašal:

»Torej: ti ga ne pustiš?«

»Ne, ne!« je rekla odločno; »ali vzamem Tevža, ali pa nobenega.«

tuje ljudi. Zbežali so pred neznanci in so se zatekli pod pokroviteljstvo abesinskega poveljnika v Arkriko, ki je Masavisosednaluka. Portugalci pa so nekaj beguncev ujeli in ti so se čudili, da so oni, ki so jih zgrabili tudi kristjani. Poročilo iz leta 1521 pravi, da so zajeti Abesinci vpili iz polnih grl: »Kristjani, Kristjani, Jezus Kristus, sin sv. Marije!«

Pri pogledu na v letu 1521 izkrcane Portugalce je steklo nekaj domačinov k svojemu rasu ali poglavarju in so mu povedali, da so v Masavi pristali povsem tuji ljudje. Ras je sedel na mulu, oblekel bela oblačila in se je odpravil na pot, da pozdravi tuje obiskovalce.

ton Sokler, delavec, in 22letni M. Kunst, tudi delavec. Lani 18. decembra so omenjeni trije in Anton Premelč po pretakanju vina razgrajali po cesti proti Zgornji Sušici. Pretepli so vsakega, kdor jim je prišel nasproti in so slednjič zadeli na orožnike. Na poziv žandarja se niso zmenili, eden od fantov je udaril celo s kolom po puški orožnika in Anton Premelč je oddal dva strela iz samokresa. Žandar je ustrelil in zadeli je smrtno glavnega nasilneža Antona Premelča, ki je prišel ta dan iz Zagreba domov, da bi nakupil vina. Sodba se glasi: Ivan Premelč na 1 leto in 2 mesece robije, Anton Sokler na 1 leto in 4 mesece ječe in Anton Kunst na 8 mesecev strogega zaporja. Obsojeni so kazni sprejeli.

Slovenska Krajina.

Solar smrtno ponesrečil. Peter Krstič, učenec meščanske šole v Ljutomeru in doma iz Murske Sobote, je padel na ledu tako nesrečno na palico, da se mu je zasedla skozi očesno duplino 3 cm globoko v možgane. Fant je bil dva dni nezavesten in je nato doma podlegel poškodbam.

Vprašanje Delavskega doma. Poročali smo že na tem mestu glede Delavskega doma v Soboti. Kakor smo izvedeli, so sedaj vsi krediti za zidanje Delavskega doma na intervencijo naših ministrov na razpolago in se bo z zidanjem ob nastopu toplega vremena lahko pričelo.

Pretrgana telefonska žica. Neznani zlikovci so prerežali telefonsko žico v dolžini 240 m na telefonski progi Beltinci—Turnišče. Toda to jim še ni bilo dovolj. Žico so celo odnesli in tako povzročili prekinjenje telefonske zveze s Turniščem za cela dva dni. Pač žalostno znamenje časa in razmer!

Tatovi kokoši. Vedno in vedno se ponavljajo tatvine kokoši po Slovenski krajini. Čudno je, da se teh tatvin ne more omejiti. Kakor se da sklepati, se vrše take tatvine dogovorjeno in se kokoši odnašajo po preudarnem sistemu. Trebalo bi uvesti kontrolne liste pri nakupovanju kokoši in morda bi prenehale tatvine kokoši.

Portugalski admiral je sprejel rasa z vojaškimi častmi.

Ladje so oddale pri njegovem prihodu salvo iz topov, katere se je Abesinec nepopisno prestrašil. Admiral Lopez je v spremstvu rasa obkopal dva samostana. V potopisu je zabeleženo, da so morali sezuti Portugalci pred vstopom v abesinsko cerkev čevlje. V svetišču samem so bile slike sv. Mihaela in njegovega zemeljskega zastopnika sv. Jurja. Abesinski menihi so morali tedaj po predpisih reda hoditi peš.

Abesinska princezinja padla na južnem bojišču. Iz Addis Abebe poročajo, da je padla v pokrajini Ogađen na južni fronti abesinska princezinja Wolzero-Aster-

Turnišče. Že večkrat je prišlo oblasti na uho, da je pri nas več tajnih »pintešev« all vinotočev. Fantje so hodili pit po večerih, ker so dobili vino po nizkih cenah. Radi pretepljevanja in razgrajanja, ki so se čisto dogajali, je pred kratkim predsednik občine g. Litrop v spremstvu nočnih stražarjev na licu mesta preiskal te tajne vinotoče. Storil je to z namenom, da bi preprečil enkrat za zmiraj tajno točenje vina. V

Bodoče matere

morajo skrbeti, da se izognejo vsaki lenivosti prebavit, posebno zapeki, z uporabo naravne

FRANZ-JOSEFOVE
grenčice.

FRANZ-JOSEFOVA

voda se lahko pije in deluje v kratkem času brez neprijetnih pojavov.

Ogl. reg. S. br. 15.483/35

koliko mu bo uspela ta reč, bomo videli. Zeleti bi pa bilo, da bi »pinteši« prenehali. — Obiskal je svoj dom in našo vas vič. g. Josip Pivnekar, župnik na Dolnjem Siniku med rabskimi Slovenci na Ogrskem. Prišel je tudi, da je poročil svojo najmlajšo sestro Marijo, ki se je poročila s Törnar Ivanom. Mlademu paru želimo obilo

Maribor. Fantovski odsek stolnega prosvetnega društva v Mariboru bo vprizoril v nedeljo 8. marca ob pol petih popoldne v Zadrugi gospodarski banki zanimivo igro »Luč z gora«. Na to prireditve opozarjamo že sedaj, zlasti vrle okoličane.

Šmihel nad Mozirjem. Javna ljudska knjižnica, ki je sedaj po desetletnem obstoju začela delovati kot Prosvetno društvo, je imela dne 16. t. m. svoj redni občni zbor. V preteklem letu je bilo sposojenih nad 700 knjig, kar je gotovo častno število za našo malo župnijo. Knjižnica je priredila tekom lanskega leta več lepo uspešnih iger, nabavila si je nov okusno izdelan oder

sreče! — Poročil se je tudi Dugar štefan s Sömen Marijo. Iskrene čestitke mlademu paru!

Lendava. Dolgoletni šolski upravitelj g. Gorišek je odšel v začetku meseca februarja na svoje novo mesto v Hotič pri Litiji. — Nenavadna nesreča se je dogodila neki ženski iz Doline na oglu poslopja davčne uprave. Zaletela se je s kolesom v hišni ogel s tako silo, da je dobila smrtnonevarne poškodbe na glavi.

Radmožanci. V Dobrovniškem gozdu so sekali drva, kakor to delajo vsako zimo. Tudi radmožanski ljudje so sekali drva in vsi so bili dobre volje pri delu. Nenadoma pa se je zaslišal krik in vik. Jelša se je namreč zrušila na mladega fanta iz Radmožanec in ga pobila do smrti. Fant se je komaj vrnil domov od vojaka in je bil prav priljubljen po vasi. Tragična smrt mladega fanta je zbudila splošno sočutje med ljudmi.

Sv. Sebeščan. Okrožno kot prizivno sodišče v Mariboru ni ugodilo prizivu občine Bodonci in je tudi to sodišče priznalo pokopališče v Bodoncih rimokatoliški Cerkvi. Stroškov je že veliko. — Tesar Bergles iz Šalamenec je pripravil v gozdu les za tesati, ponoči je prišel nekdo s konjako vprego in mu veliko lesa ukradel in ga odpeljal. To je pa že res predrznost! Potruditi se je treba, da se dožene, kdo je kradljivec. Take je treba ostro kaznovati!

in naročila večje število lepih in podučnih knjig. Fantje in dekleta, ki ste že včlanjeni, ostanite zvesti dobri stvari. Vse prijatelje dobrih knjig pa vabimo: Pridružite se nam sedaj ob desetletnici, da boste pospeševali prosveto naroda in si na temelju umske in srčne izobrazbe zgradili lepšo bodočnost.

Videm ob Savi. V nedeljo dne 1. marca priredimo popoldne po večernicah v prosvetni dvorani burko »Repoštev«.

»Delavska fronta«

izhaja vsako soboto zjutraj in stane mesečno Din 3.—, letno Din 36.—. Naroča se pri upravi lista, Maribor, Koroška cesta 1.

Portugalski admiral je sprejel rasa z vojaškimi častmi.

Ladje so oddale pri njegovem prihodu salvo iz topov, katere se je Abesinec nepopisno prestrašil. Admiral Lopez je v spremstvu rasa obkopal dva samostana. V potopisu je zabeleženo, da so morali sezuti Portugalci pred vstopom v abesinsko cerkev čevlje. V svetišču samem so bile slike sv. Mihaela in njegovega zemeljskega zastopnika sv. Jurja. Abesinski menihi so morali tedaj po predpisih reda hoditi peš.

Abesinska princezinja padla na južnem bojišču. Iz Addis Abebe poročajo, da je padla v pokrajini Ogađen na južni fronti abesinska princezinja Wolzero-Aster-

»Dobro. Svoje sem ti povedal. Nočem ti pa biti na poti. Zaradi mene ga lahko vzameš.«

»Oče!« jo je prevzelo. »Vzeti ga smem? Ni nama treba več čakati?«

»Ne. Kaplan pravijo, da odlaganje ne bi bilo dobro. Če bo Mojca Zefi pridno pomagala, te bomo že pogrešali. Želim le in Boga prosim, da bi ti tudi na novem domu bilo tako dobro kakor doma.«

Zdaj se je Marta skoraj na glas zajokala. Odhitela je ven, ne da bi kaj rekla.

Naslednje dni je iskala priložnost, da bi Tévža na samem srečala. Toda šele v nedeljo popoldne ga je pričakala na poti v cerkev. Ko jo je tako nenadoma in samo zagledal, se je skoraj prestrašil.

»Dober dan, Marta! Da tebe zopet vidim!« je vzkliknil.

»Da, danes ti imam nekaj veselega povedati.«

»Veselega? To bi mi prišlo prav.«

»Pomisli: najino čakanje je pri kraju! Oče me pustijo od doma.«

»Ali res? Pustijo te? Kdaj že?«

»Kadar ti je prav.«

Zardel je, koj nato pa strahovito prebledel in se jel tresti. Dolgo ni spregovoril. Začudeno ga je Marta gledala.

»Kaj ti je, Tévž? je vprašala. »Ali se nič ne veseliš?«

Ulovil je sapo in zajeceljal:

»Pač, pač... To bi bila sreča — nebeška sreča! — Pa ne morem je zdaj še prijeti. Prenaglo je prišla — preneglo. Nisem se še pripravil.«

Iznenadilo jo je, sram jo je postalo, užalilo jo je.

»Tévž, premislil si si. Le kar povej, da ti je žal besede, ki si mi jo dal. Ne držim te; če hočeš, jo razderiva,« je dejala hladno in ponosno.

»Ne, ne, Marta! Malo, le malo potrpi,« je prosil pristrčno kakor otrok. »Ostani mi zvesta, ne otemaj mi svoje ljubezni! Ako tebe izgubim, nimam ničesar več.«

»Ne bom ti prinesla denarja, to sem ti že prej povedala. Morda bi rajši kako bogato.«

»Torej tudi ti verjameš hudobnim jezikom? Marta, to boli.«

»Do danes nisem verjela in sem bila zmirom na tvoji strani; ali...«

»Ostani na moji strani, prosim te.«

»Bi že... Če pa ti je denar ljubši kakor jaz...«

»Ne — ne,« ji je vneto presekalo besedo. »Domačijo in vse, kar imam, bi dal zate. Ko bi mi le mogla videti v srce, kako na tebi visi — le na tebi!«

Zdaj se je tudi njej omehčalo.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Primož na Pohorju. Pretekli mesec smo pokopali Uršulo Lorenci, vdovo po rajnem cerknem ključarju Janezu Lorenci, po domače Bučeniku, ki je toliko storil dobrega za našo župno cerkev. Tudi rajnica je bila verna slovenska žena in dobrotnica cerkve. Bog ji bodi plačnik! — Zadnji petek pa smo se solznih oči poslavljali od šefke Ferk, hčerke sedanjega ključarja Ivana Ferka, po domače Pristovnika, ki je v zorni mladosti 13 let zatisnila svoje oči za ta svet in pohitela k ljubemu Bogu, ki ga je tako ljubila. Poleg šolske mladine in prežalostnih staršev je stala ob grobu množica naših faranov, mladih in starih. Zakaj šefko je vzljubil vsakdo, ki jo je spoznal. V šoli vzornica, doma pridna kot čebela, obetala je staršem mnogo. Pa Bog je drugače obrnil in presadil to cvetko v rajski vrt. Župni upravitelj je prebral poslovlino pismo našega obolelega g. šolskega upravitelja in govoril besede tolažbe in obodila. G. župan in ključar Alojz Peruš pa je spregovoril še prav posebno spodbudno vsem staršem, da bi v krščanskem duhu vzgajali svoje otroke, in šolarjem, da bi se v vsem zgledovali nad ljubo tovarišico, rajno šefko.

Sv. Križ pri Mariboru. Topli solnčni žarki so obsevali zadnje dni meseca januarja gomilo, v katero smo položili telesne ostanke pobožnega, nad vse skrbnega očeta Antona Pajtlarja, p. d. Mešnerja. Nad 50 let je gospodaril na svojem težavnem posestvu. V njegovo hišo so prihajali vedno le krščanski listi. S posebnim veseljem je čital še v svoji težki bolezni »Slovenskega gospodarja«, saj je bil njegov dolgoletni naročnik. Težko je bilo tukaj slovo, a upamo, da sedaj že uživa plačilo pri Bogu, skupaj s svojima dvema sinoma, ki sta padla v svetovni vojski.

Sv. Peter pri Mariboru. Vsemogočni je poklical dne 15. februarja iz te solzne doline svojo zvesto služabnico in daleč naokrog poznano dobrotnico Terezijo Fras. V 82. letu svojega vzglednega krščanskega življenja je izpolnila svojo nalogo na zemlji in odhitela po večno

plačilo pred Vsemogočnega. Kako je bila ranjka priljubljena, je pokazal njen pogreb, katerega so se udeležili od blizu in daleč. Zahvala vsem, ki so rajni posodili zadnjo pot!

Marija Snežna v Slov. goricah. Zalostno je odjeknila v dveh farah vest o smrti mladega Stankota Trinkausa iz Žitnic, rednega, vestnega, morda najmlajšega čitatelja našega lista. Zato se ga moramo spomniti. Učenec 6. razreda ljudske šole, izredno nadarjen, je bil vsem vzoren zgled pridnosti, vestnosti in pobožnosti. Pri učencih, učiteljih in znancih je bil tako priljubljen, da smo ob ločitvi bridko jokali. Vse najlepše pove nad vse krasen pogreb. Nad eno uro daleč v najslabšem vremenu in blatu so šli skoz na dom po njega vsi učenci z vsemi gg. učitelji in katehetom, ki je vodil spreved. Med peto črno sv. mašo je imel tolažilni govor ob polni cerkvi Stankov g. katehet. Ob spremljanju dveh duhovnikov so nesli krsto Stankovi součenci ob izredni udeležbi tudi odraslih ljudi, ki so Stankota poznali in ljubili. V imenu učencev se je ob grobu poslovil Franc Perko. Razredni učitelj g. Maks Lorbek je imel do solz gniljiv govor. Vse je trajalo do poldneva. Nato so se zapeli žalostinke in zagnili grob z venc in šopki rož in ljubezni.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Na sedmini blagopokojnega Janeza Dobaja v Zgornji Voličini, ki je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti, umrl, se je nabralo za »kruh sv. Antona« 74 Din. Dobrim darovalcem Bog plačaj, rajnemu pa svetila večna luč!

Sv. Ana v Slov. goricah. Nepričakovano je iztrgala smrt iz naše srede blago ženo in mater Marijo Senekovič iz Nasove. Rajna je bila blaga krščanska žena, ki je vse svoje življenje le stremela, služiti Bogu in svojemu bližnjemu.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dne 17. februarja smo pokopali 62 let staro članico Marijine družbe Marijo Kramberger iz Porčiča. Bila je res dobra in zvesta Mariji. Pri odprtem grobu je v ganljivih besedah spregovoril č. g. p. Vladimir

in g. Vinko Čeh. Draga članica, počivaj v božjem miru!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. V nedeljo dne 9. februarja je po daljši bolezni v 72. letu svoje starosti umrl Franc Škrobar, posestnik v Oseku, oče sedmim otrokom, svojčas župan takratne občine Osek. Rajni je bil vrl mož, star naročnik »Slovenskega gospodarja«. Veliko je bilo njegovo trpljenje, zato, upamo, mu bo večni Sodnik dober plačnik! Mir in pokoj njegovi duši, užalošeni ženi naše sožalje!

Velika Nedelja. V sredo dne 19. novembra smo imeli žalni spreved iz Sosedske štev. 4, kjer je dva dni prej na hitro umrla stara mati Lah Terezija, rojena Vajda. Kot prijatelj družine Lahove so se udeležili pogreba še trije duhovniki razen domačega župnika, namreč domačin zlatomašnik Krajnc iz Zlatega polja, vpokojen župnik iz Čenčic č. g. Pavel Perko, ki svoj pokoj tukaj uživa, in č. g. Konstantin, župnik pri Sv. Vidu pri Ptuj. Tako smo imeli prav slovesen spreved. Smrt rajne matere Lahove je lep zgled dobre kristjane. Naenkrat jo je smrt ugrabila, a ne neprevidoma, ker je poprejšnji petek prejela v cerkvi sv. obhajilo in bila še v nedeljo pri sv. maši. Tako je bila lepo za smrt pripravljena. Naj ji sveti večna luč!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Dne 3. februarja smo položili k večnemu počitku daleč naokrog poznano mater Katarino Tišler, rojeno Nedok, ki je umrla v 83. letu starosti. Rajna je bila blaga žena, skrbna gospodinja in velika dobrotnica revežev, za katere je imela prijazno besedo in odprto srce. Počivaj v miru božjem, dobra mati!

Poljčane. Tukaj je dne 21. februarja zjutraj mirno v Gospodu zaspala v starosti 57 let soproga posestnika in vpokojenca državne železnice Marija Kaukler. Bila je nad vse pridna mamica, varčna in marljiva gospodinja in nena-domestljiva soproga. Mož pokojne je dolgoletni naročnik »Slovenskega gospodarja«. Zapušča tri že odrasle otroke: agronoma Viljema, trgovca Ivana in Pavlino. Pobožna krščanska žena in vzorna mati naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Braslovče. Umrl je pretekli teden Jože Puncer, posestnik v Spodnjih Grčah. Bil je napreden gospodar, skrben oče svoji družini, v njegovo hišo so imeli dostop le krščanski časopisi. Bil je ustanovitelj in prvi predsednik Kmetijske

»Tudi meni si najljubša misel ti,« je rekla, »toda rajši bi te imela takšnega, kakršen si bil prej.«

»Za tebe sem tak kakor prej.«

»Zakaj ne tudi nasproti drugim ljudem?«

»Jaz se nisem spredelal; razmere so se spremenile.«

»Razmere? Kakšne? Ali te kaki dolgovi tarejo?«

»Dolgovi? Dolgovi?« se je ustrašil. »Ne, res ne. Toda urediti moram še to in ono. Ko bo vse v redu, se vzameva.«

»Zaradi mene ti ni treba ničesar urediti; saj je pri vas itak tako lepo.«

»Ne. Še marsičesa je treba, zunaj in notri. Posli tudi niso zanesljivi. Smilila bi se mi, če bi morala s takimi neposlušnimi posli delati.«

»S temi bom že prišla na kraj, tega se ne strahim.«

»Da, da, ti že. Dobra si... Mislim pa, da bi s teboj vred trpel. — Ko se vseh skrbi iznebim, šele tedaj moreva biti srečna.«

»Ali te kaj skrbi, Tevž? Povej mi! — Obema nama bo laže kakor tebi samemu.«

»Ne. Preveč te imam rad, da bi ti kaj hudega mogel naložiti, ko ni treba. Pusti me, da opravi sam — vse bo še prav. Le zaupaj mi!«

»Prav tako bi lahko jaz rekla. Ali misliš, da te

imam jaz kaj manj rada kakor ti mene? Ti pa meni ne zaupaš.«

»Ne zameri mi, Marta! So stvari, ki jih le moški zmore.«

»Kaj naj pa očetu rečem, če me vprašajo?«

»A tako, očetu? — Da, očetu. — Povej jim, da moram podo nove napraviti. Ko jih napravim, pridem in jih poprosim zate.«

»Kdaj bo to?«

Zatrepetal je, nekoliko pomislil in rekel:

»Jeseni — morda kak mesec pozneje... Nikar ne glej tako resno, bodi zopet moja dobra, modra Marta! Ostani mi zvesta!«

»Jaz ti bom že ostala; saj sem ti dala besedo. — Ali ti...«

»Ali moji besedi ne verjameš? Tedaj ti prisegam na Boga in svoje zveličanje, da ti ostanem zvest do groba.«

Toplo jo je pogledal, nežno ji je stisnil roko, potem pa sta šlo vsak po svoji poti: oba otožna in s težkim srcem.

Naslednje tedne je bil Dvornik večkrat zdoma v mestu ali kje; večkrat je prišel k njemu neki tujec, za katerega je Dvornik dejal, da sta skupaj služila vojake.

(Dalje sledi.)

Maugoscha, zadeta od italijanske kroglice. Še ko je bil sedajni neguš Ras Tafari, se je zaljubil v omenjeno princezino, ki je bila ravno tako lepa kakor vladoželna ženska. Njenim spletkam se ima sedajni cesar Haile Selassie zahvaliti, da je zasedel prestol kralja vseh kraljev. Po kronanju je hotel neguš se ločiti od cesarice, da bi poročil princezino. Najvišje abesinsko sodišče pa ni priznalo za veljavne vzroke, katere je navedel neguš za ločitev. Princezina je bila zelo marljivo na delu, da je organizirala odpor Abesincev proti Italiji. Koj po izbruhu sovražnosti se je podala na borišče, kjer je padla za svobodo domovine.